

Драгиња УРОШЕВИЋ

ПОСВЕТЕ И КОМЕНТАРИ

НИЗ СТЕПЕНИЦЕ ВЕКОВА

Петру Цвейковићу

Колико је степеница требало проћи
да се сиђе низ векове
и беху ли излизане од стопала,
низ завојце сумрака
је ли Ти светледа воштаница
или месец шћућурен у бунару на дну?

У време дубоког сна
још се чује топот коња
између Призрена и Цариграда
а у грубо сукно обучени старци,
са мешинама вина и вештим мистријама,
уместо у старе пешчане и водене сатове
погледају на нове нарави сата на руци.

Крила таме преплавио је сјај
потоњих летописаца и хроничара,
а још и сад она стара преља преде,
слуша зveckање у велмошким ризницама
и умиљато тепа пшеничном класу.

Колико тешког времена треба
да се сиђе низ басамаке сећања,
да се врх стопала урони у хладну воду,
док научници нису још стигли до компаса
којим се студ будућности преводи у вреву овог сад?

УВЕК ДАН

Зорану Милићу

Има једно горско село
са седам пркава, седам торњева,

насред села чађава ковачница,
над њом сунце не залази седам месеци,
месец не излази седам месеци,
од сребра ковач кује месечеве зраке
и рони сузе, зрна бисерова.

Има једна градина насред села,
ред бисеркових жбунова
накићених зрневљем и љупким листовима,
залази девојкама на длану на запад
и мами ноћ да засвира и заигра у колу,
све светлуцајући под звезданим пиром.

Ми старији од села
служимо се знацима сунца из небеске зделе
која обећава бајалице и светле скуте,
прно које сјаји од одушевљења
што је увек дан а по дану све сјајно је.

ВАШАР СЛОВА

Чедомиру Мирковићу

У ваздуху узбуна честипа,
врти се вир свету на дар,
у висинама плешу слова
и падају у загрљај рото-машина.

У наше разрогачене очи упада светлост,
сатима златно-жута, сатима плава,
и шта остаје добронамерном хроничару
него да похвали све обиље труда и мара,
да угледа румену јабуку која пада на маховину,
која лети јесени у загрљај.

Часни путници низ сливова слова одлазе
да из небеског шира слушају хук сове
и посматрају како тмина обавија речи
као црна свила усахло тело удовице,
а већ пристижу нови са торбама пуним слика,
са новим осећањем звука и новим смислом за зарез,
нашараних као на лицидерском колачу
или свежих као стабаоца грашка после кише.

ЗУЈ САЛОМИНЕ ЧИНИЈЕ

Срби Игњатовићу

Још увек игра Салома и чује се свирка слепих стараца,
док небо радознано ослушкује наше опсеге
излазимо на вратнице да посматрамо туђе баште.
Баштовани су риљали дубоко,
ашов је пресекао покојег ровца, покоју глисту,
од изврнуте утробе земље пада црна скрама преко вида
и роје се под тамним засторима тек настале боје.

Згушњавају се речи, пудинг у сребрној здели,
једна пчела, угледала писца за столом.
зуји око наших прозора.
Отворимо окна у част лета
да нам уђу пчеле, муве, осе
које исисавају утробу воћа
у сад друкчије подешеној Саломиној чинији.

Зуји чинија на ободу жарког годишњег доба,
зуји пред прозором рој инсеката ехо блиске музике,
ми на кухињској мушеми степњавамо звуке
као овај стари воденични ваљак неподериво сушно.

ПЕРУНИКЕ

Душку Новаковићу

Да ли још миришћу перунике Роберта Грејвса,
паганске невестице, месечеве веренице,
опоро и дискретно; упуњале се у олгаре пркава
и сад незадовољне хоће да у савремени ум уђу?!

Боје ли још увек све у плаво,
плава ноћна светлост, плаво подземље,
нико се не усуђује да у њихов врт зађе
јер затутњаће словенски Перунови добошари?!

Густина мириса заводи у густиш текста
где дрема сова, веверица поскакује а соко вреба,
хоће ли се нашим протегнутим говором
заорити благословено стање заумља?

Онај који завирује дубље у чашку
наићи ће на нежне степенице
које воде у подземље душу биљака
а свептеница цветова нам довикује: лаку ноћ.

МЕСЕЧЕВА СУПРУГА

Радмили Лазих

Од познанства са Њим на сјај-планини
пројашаше неколико хиљада година
на сен-ватренцима згодно заузданиям;
венчање се разлеже у шумској цркви
на дан јесење равнодневнице са рујним скутима;
Господин Месец позајмио је много светлости
на банкарским шалтерима Млечног пута
и потписао многе менице без изгледа на покриће.
Кумови из плавила поноћи беху једна сова и печурка.

Узео Те је за руку и ви сте летели над поспаним крововима,
над родиним гнездом из којег се исукаше реченице порода,
у ложници са сребрним умиваоником и кондиром
показа Ти убрус, модно парче згужваног бескраја,
пред Њим озбиљним Ти прасну у смех
од којег се овлажише дланови звезда.

Чак ни сова ни печурка, одане пријатељице,
нису никад сазнале, премда радознале,
да ли си се икад уплашила што си свакодневицу
заменила за парче љубави у крајевима позајмљене светлости,
што си, модерна жена, пристала да у висинама
Господину Месец дан и ноћ будеш ружа и драга.

О ЈЕЛЕНУ

Брајиславу Милановићу

И спазисмо јелена у прозору:
не сећам се да ли на напрелом окну
или међу њем у власти снежне краљице,
сећања су непоуздана као ветар
који разноси кишу низ градске улице.

Колико ли се секунди слипе низ наше песме
и каквих нам све рогова не дохитаваше јелени:
онај који ћути под сребром поткованим месецем
и онај који риче рујним даљинама на дар!

Као она стара господа песници и умници
научили смо да разазнајемо студени говор северца
и јужњакову болешљиву разузданост,
из сваке нове искре сневања над житним пољима

искочи по један пламени јелен
и скаче од пропланка до пропланка,
од шумарка до шумарка насељених у нашим стиховима.

ПАВИЉОН У ПАРКУ

Стефану Урошевићу

Уместо древних гостинских соба својих предака
у којима се умовало о сваком задатку,
веридби, венчању и сахрани, о породичној нежности,
Ти си саградио павиљон у парку
између многог екзотичног дрвећа и ружа у отварању.

Као и они стари умници и раденици
спреман си да о свакој појави поразговараш,
да из Твоје младе главе покуља бујица
разноврсних речи, реченица, боја, мириса...

Твој је павиљон у парку пун обиља и милина,
шумских веверица и зрелих дивљих јагода,
сав у стаклу он многим очима нуди призоре
које је Твој дух спреман да изазове.